

Hồi 87

Chu Lục Vân, biệt hiệu là Hồng Tuyền Nữ

Sĩ Ngạc đưa mắt nhìn, thấy Đồng Địch Tiên với Xích Cước Tiên hai người đã bị Thiên Hành chặn đứng, y lại giở Thiên Lô Chưởng ra phá hủy cây tiếp.

Tạo hóa sinh ra vật này trị vật kia, Sĩ Ngạc sử dụng Thiên Lô Chưởng chặt gãy cây dừa đồng dễ dàng như chặt trúc vậy.

Đột nhiên có mấy tiếng còi rất bén nhọn vọng tới. Chỉ trong nháy mắt, trong rừng dừa đã có bóng người thấp thoáng, hai đạo sỹ tay cầm kiếm Dừa Đồng vừa múa tít vừa nhảy xổ tới tấn công Sĩ Ngạc.

Cười nhạt một tiếng, Sĩ Ngạc hơi né người sang bên và thuận tay tấn công luôn một chưởng. Ngờ đâu chưởng phong của y vừa đẩy ra, hai đạo sỹ bỗng tránh sang hai bên, phía sau lại có hai thanh trường kiếm khác đâm tới. Tiếp theo đó, bốn mặt tám phương, đều có trường kiếm đâm tới cả.

Sĩ Ngạc thấy vậy giật mình kinh hãi. Y xuất thân ở Huyện Linh, môn hạ Bắc Hải Thất Tinh, quen bố trí bảy người liên tay tấn công kẻ địch, lúc này y thấy bọn đạo sỹ cứ hai người tiến lại hai người lui, và toàn dùng cây Dừa Đồng yểm hộ, rõ ràng là một thứ trận pháp, nên y nghĩ thầm:

“Nếu mình cứ chống đỡ họ hoài thì mình sẽ sa vào thế bị động ngay.”

Nghĩ như vậy, y vội quay người một vòng, và nhân lúc ấy dùng song chưởng đẩy lui hai thanh trường kiếm vừa tấn công tới, mồm thì cười khi một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao, lại tấn công vào hai người ở phía trước một chưởng nữa. Chưởng lực của y rất oai mãnh, hai đạo nhân ở phía trước đâu dám thẳng tay chống đỡ, vội nhảy sang bên tránh né.

Sĩ Ngạc cười ha hả, thân pháp nhanh như điện chớp phi thẳng về phía trước. Ngờ đâu y vừa xuống tới mặt đất đã thấy một tám màn kiếm ở bốn mặt dồn tới. Bóng kiếm càng rộng ra càng kín đáo, mũi kiếm nào cũng có nội gia chân lực tỏa ra và nhằm người y áp đảo tới, dù võ công của y có cao siêu đến đâu cũng không sao phá nổi vòng vây kiếm quang ấy.

Sĩ Ngạc tả xung hữu đột mãi mà không sao phá nổi vòng vây. Đồng thời, y còn bị nội lực từ những mũi kiếm dồn cho y cuống cả chân tay. Y không sao nén được lửa giận, mặt lộ sát khí liền. Mọi người chỉ thấy y cười khẩy, cái áo bào đen của y đã phồng to lên ngay. Thì ra y đang vận nội lực để đẩy những mũi trường kiếm vừa đâm tới, rồi hai bàn tay đỏ hồng của y tấn công luôn một thế.

Đạo sĩ ở phía bên trái bị chưởng phong của y đánh trúng, chỉ rú lên được một tiếng thảm khốc đã ngã lăn ra đất tức thì.

Sĩ Ngạc dùng một chưởng đánh chết kẻ địch vẫn còn chưa hài lòng, lại quát lên, rồi giơ song chưởng tấn công luôn một thế nữa.

Bảy đạo sĩ nọ có biết đâu Thiên Lô Chưởng của y lợi hại như thế nào. Họ trông thấy người đồng môn bị chết thảm như thế đều ngẩn người ra nhìn. Trong lúc đó thì chưởng phong của Sĩ Ngạc như gió lốc lấn át tới, lại có hai người nữa như bị sét đánh trúng, người cháy xém, ngã lăn ra chết tốt.

Lúc ấy Sĩ Ngạc đã nổi hung rồi, y không để cho đối phương trả đũa, lại giơ tay phải tấn công một thế nữa. Lại có một đạo sĩ kêu la thảm khốc, người bị đánh bắn ra ngoài xa hơn hai trượng, mình mẩy cháy đen như than, chết tốt.

Chưởng thế của Sĩ Ngạc quá oai mãnh và nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt đã giết chết luôn bốn người rồi. Còn lại bốn đạo sĩ hoảng sợ đến mặt tái mét, không còn can đảm nào mà xông vào nữa.

Những tiếng kêu như sét đánh ấy đã làm cho một người đang ngủ gật ở trên ngọn cây dừa thức tỉnh. Người đó chính là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc.

Thì ra chàng lên vào trong Đồ Long đảo, vì không biết Long Giác Giao giấu ở đâu nên mới chạy lung tung, bị đệ tử trên đảo phát hiện, cùng xúm lại tấn công chàng.

Với võ công của Hắc Y Côn Luân thì những đệ tử đời thứ ba của Đồ Long đảo này địch sao nổi chàng. Nhưng cũng may mục đích của chàng là đến lấy Long Giác Giao, nên thấy những người trên đảo hay biết mình lên vào rồi, chàng nóng lòng sốt ruột khôn tả, vội ra tay nhanh như điện chớp điểm huyết cho mấy người té ngã, rồi lên vào trong rừng dừa. Chàng có ngờ đâu lại lỡ bước vào trong Đồng Da trận như thế. Chàng là người võ công cao siêu thực, nhưng tiếc thay lại không rành về trận pháp, nên chàng cứ quanh quẩn trong trận, mãi

mà không sao ra khỏi được. Chàng tức giận khôn tả, lấy cây chùy đồng ra múa, nhưng chỉ múa được một quãng thôi, cây chùy đồng lại bị cướp mất. Chàng không biết là chùy đồng của mình đã bị núi nam châm hút, lại tưởng là người trên đảo cố ý đùa giỡn mình, nên chàng càng tức giận thêm, liền rút thanh kiếm gỗ ra, cứ thấy cây là chặt. Chàng sử dụng Càn Khôn Nhất Kiếm, và lại dùng tới mười thành công lực, nên oai thế càng mạnh thêm. Những cây dừa đồng tuy cứng rắn thực, nhưng dù sao vẫn là vật chất, khi nào chống chọi nổi thế kiếm lợi hại ấy, nên chàng vừa đi vừa chém, chỉ trong chốc lát đã chặt gãy hai ba chục cây Dừa Đồng ngay.

Lúc ấy chàng nghe thấy dưới đất có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng lên:

- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của phái Côn Luân mà dám tới bốn đảo phá phách như vậy, chẳng lẽ sư phụ ngươi lại không nói cho ngươi biết lão phu là ai hay sao? Hà hà... nhưng dù sao lão phu cũng nể mặt sư phụ ngươi, chỉ phạt ngươi nhịn đói ba ngày thôi. Hết hạn ba ngày sẽ có người vào trong trận đưa ngươi ra. Nếu ngươi còn ngoan cố, cứ thị Côn Luân kiếm pháp lợi hại mà vẫn tiếp tục phá hủy cây cối nữa thì đừng có trách lão phu giở mặt vô tình đấy!

Hắc Y Côn Luân nghe nói cả kinh, liền nghĩ bụng:

“Thế ra đảo chủ là bạn cũ của sư phụ. Ta lỡ mắng thực!”

Chàng ăn năn vô cùng, vội nghiêm nghị đáp:

- Lão tiên bối là bạn cũ của gia sư mà tiểu bối không hay biết. Xin lão tiên bối tha tội vô tri cho tiểu bối!

Chàng nói xong không thấy tiếng nói ấy tiếp nữa. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Hắc Y Côn Luân đã thấy cảnh vật trước mặt thay đổi hẳn, chỉ còn thấy sương mù lơ lơ thôi, nhưng hễ đi một bước là ảo ảnh hiện ra ngay. Lúc này chàng biết là mình đã vào đúng chỗ mai phục rồi, và được rõ đảo chủ là bạn cũ của sư phụ mình nên chàng không dám lỡ mắng như hồi nãy nữa mà nghĩ thầm:

“Tuy trong rừng có bố trí trận pháp thực, nhưng chả lẽ ta lại không thể vượt qua khỏi khu rừng này mà ra được bên ngoài hay sao?”

Nghĩ đoạn, chàng phi thân lên trên ngọn cây Dừa Đồng. Ngờ đâu trận pháp này kỳ diệu thực. Dù chàng đứng ở trên cao nhìn xuống cũng chỉ trông thấy sương mù lơ lơ, chứ không trông thấy vật gì khác, tựa như mình đang đứng ở giữa bể vậy.

Lúc này, Hắc Y Côn Luân mới biết là mình không sao ra được trận pháp, liền nghĩ tiếp:

“Đồng Da lão nhân đã nói chỉ giam giữ ta ba ngày thôi. Vậy hãy chờ đợi ba ngày trước đã, tới lúc ấy xem họ đối xử với mình như thế nào, rồi sẽ tùy cơ ứng biến mà đối phó với họ sau.”

Nghĩ như vậy, chàng không thấy nóng lòng sốt ruột như trước nữa, nên vừa phi thân xuống dưới đất xong, chàng liền ngồi ngay ở dưới gốc cây mà điều vận chân khí tức thì.

Lúc ấy mới được có hai ngày, trời sắp tối rồi, Hắc Y Côn Luân bỗng bị tiếng sấm có mùi khét lẹt làm cho thức tỉnh, chàng vội mở mắt ra nhìn, liền thấy khu rừng Đồng Da đã hiện ra trước mặt một cách rất rõ ràng, và cách chỗ mình chừng hai mươi trượng có bóng người thấp thoáng, tiếng người quát tháo liên tiếp, hình như đang có trận đấu rất kịch liệt vậy.

Hắc Y Côn Luân đang trở mắt nhìn, lại nghe thấy hai tiếng kêu “ùm ùm” như sấm động vậy. Chàng ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng:

“Thiên Lô Chưởng! Chẳng lẽ người của Liệt Hỏa môn cũng tới đây hay sao?”

Chàng vội nhảy tới xem sao, liền thấy Chúc Sĩ Ngạc dùng Thiên Lô Chưởng đả thương luôn bốn người một lúc. Chàng vội quát bảo:

- Ngừng tay. Có phải ngài là người của Liệt Hỏa môn đấy không?

Sĩ Ngạc đang đánh sướng tay, nghe thấy tiếng quát hỏi cũng phải ngăn người ra. Y thấy trong rừng dừa có một người bước ra và đang đi tới. Người ấy rất bé nhỏ, mặt lại đen sì, nên y không coi đối phương vào đâu hết, mặt lộ vẻ khinh thị, cười nhạt một tiếng rồi lạnh lùng đáp:

- Lão phu là môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh môn!

- Hà hà! Ta đang tìm kiếm khắp nơi không thấy người đâu cả, ngờ đâu lại thấy người ở đây, thực là hên cho ta vô cùng.

Hắc Y Côn Luân nói và cười ha hả, rồi hỏi tiếp:

- Người tự nhận là môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh môn, lại sở trường về Liệt Hỏa kỳ công như vậy, chắc người là Thần Hành Vô Ảnh Chúc Sĩ Ngạc đấy?

- Phải, chính lão phu đây! Người muốn làm gì lão phu thế?

- Người còn là hung thủ giết chết cả gia đình Giang Nam đại hiệp nữa. Nhưng ngài Thần Hành Vô Ảnh ơi! Ngài có biết là người nối dõi Chu đại hiệp đang đi khắp nơi để tìm kiếm ngài không?

Nghe thấy đối phương nói như vậy, Sĩ Ngạc cả giận, quát hỏi tiếp:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

- Tại hạ là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc! Con gái của Chu đại hiệp là Chu Lục Vân, biệt hiệu là Hồng Tuyến Nữ, cũng là sư muội của kẻ này!

- Hồng Tuyến Nữ ư?

Sĩ Ngạc nói như vậy, suy nghĩ giây lát, rồi cười the thé, nói tiếp:

- Với tài ba hèn mọn của y thị thì làm gì nổi lão phu cơ chứ? Nếu lão phu sớm biết y thị là nghiệt chủng của Chu Thiên Kỳ thì lão phu đã dùng chưởng đánh chết y thị từ lâu rồi.

- Muộn mất rồi! Hiện giờ tỳ sư muội đang đợi ân sư viết cho một lá thư để đem đi Bắc Hải, yêu cầu Huyền Linh Tú lão tiên bối chủ trì công đạo cho.

Nghe thấy Hắc Y Côn Luân nói như thế, Sĩ Ngạc kinh hoảng đến mặt biến sắc, liền nổi giận quát tiếp:

- Đã vậy, lão phu hãy giết chết ngươi trước!

Y vừa nói vừa giơ tay phải đỏ như lửa lên tấn công luôn một chưởng kêu đến “ùm” một tiếng. Hắc Y Côn Luân vội rút cổ và lướt ra ngoài xa tránh né, mồm thì la lên:

- Thiên Lô chưởng tuy lợi hại thực, nhưng tiếc thay ngươi hãy còn non nớt, chưa luyện tới mức thượng thừa!

Sĩ Ngạc tấn công hụt thế chưởng ấy càng tức giận thêm, lại xông lên tấn công tiếp.

Trong khi tránh né, Hắc Y Côn Luân đã rút kiếm gỗ ra cầm ở trong tay, nhưng chưa kịp phản công thì đối phương lại tấn công luôn chưởng thứ hai.

Sau tiếng kêu “ùm” thứ hai này, Hắc Y Côn Luân đã ở phía bên phải, nói tiếp:

- Đấy, ta nói có sai đâu. Với tài ba hèn mọn của ngươi thì đã thương ta sao được cơ chứ.

Sĩ Ngạc đột nhiên thâu Thiên Lô chưởng lại, rồi múa động hai tay liên hoàn tấn công luôn mấy chưởng một lúc, chưởng phong của y lan ra tận ngoài xa năm trượng và mạnh vô cùng.

Có lẽ y thấy Thiên Lô chưởng hao tổn hơi sức quá nhiều nên mới thay đổi và dùng pho chưởng pháp rất ác độc ra tấn công luôn mấy thế.

Hắc Y Côn Luân tự biết nội lực của đối phương mạnh hơn nội lực của mình nhiều, nên chàng phải dùng mẹo lối tả tránh hữu né, thỉnh thoảng thừa cơ tấn công một vài thế kiếm.

Đã có mấy lần Sĩ Ngạc thấy rõ ràng tay của mình sắp đánh trúng người đối thủ rồi, nhưng ngờ đâu, khi chỉ còn cách độ sơi lông chỉ tóc là va đụng ngay, lại bị đối thủ tránh né thoát. Thân pháp của địch khéo léo vô cùng, tha hồ y tấn công nhanh và mạnh đến đâu cũng không thể nào đụng chạm được vạt áo của địch, chứ đừng có mong đánh trúng người đối phương nữa. Tới lúc này, y mới biết môn hạ của phái Côn Luân quả thực danh bất hư truyền, nên y không dám ngông cuồng và tự cao tự đại như trước nữa.

Bốn người của Đồ Long đảo thấy Sĩ Ngạc với Hắc Y Côn Luân sắp ra tay đấu với nhau đến nơi, họ mới có dịp may được nghỉ ngơi, vội đứng cả vào một chỗ để đợi người của mình đến cứu viện.

Còn Vương Ốc Tản Nhân, thoát tiên thấy Thiên Lô chưởng của Sĩ Ngạc vừa kiềm chế được Tây Phương Canh Kim của trận Đồng Da này, mới bảo Sĩ Ngạc mở đường, còn mình thì tiếp chiến với Đồng Địch Tiên và Xích Cước Tiên hai người. Y nghĩ như thế rất phải, nhưng Đồng Địch Tiên Trà Nguyên Giáp với Xích Cước Tiên Lý Thừa Phong hai người có phải tầm thường đâu. Nếu một đấu với một, y còn hơn được họ nửa mức, nhưng lúc này hai người liên tay vây đánh thì y địch sao nổi. Cũng may Độc Băng Luân của y chuyên khóa khí giới của địch, nhờ vậy mà Trà Nguyên Giáp với Lý Thừa Phong mới không thể phát huy hết tài ba của mình ra được. Cho nên tuy hai người thắng thế hơn đối phương thực, nhưng nhất thời cũng không sao đả thương được Thiên Hành.

Kế hoạch của Vương Ốc Tản Nhân đã định là đấu từ từ rồi rút lui, đã không thành công thì chớ, trái lại còn bị hai kẻ địch đánh cho cuống cả chân tay lên. Y vừa kinh hãi vừa tức giận, nhất là không sao rút được tay trái ra sử dụng Hắc Sát chưởng, nên y lại càng tức giận thêm.

Ba người đấu với nhau cứ chạy vòng quanh như đèn kéo quân, ai nấy đều giở hết tài ba ra đối phó, có công, có thủ, trận đấu thật kịch liệt vô cùng.

Ôn Hoàn thấy sư phụ mình bị lép vế, trong lòng gay cấn thêm, thanh kiếm của y đem theo đã bị người ta đoạt mất từ lâu rồi bị núi nam châm hút mất. Lúc này tay không, y không biết làm thế nào mà vào giúp sư phụ mình được. Sau y liền nhặt một khúc cây dừa lên, tạm dùng làm khí giới để đứng ở một bên phòng bị.

Trận đấu của ba người càng ngày càng kinh hồn động phách.

Kỳ Thiên Hành đã bị đánh đến đầu tóc rối bù, và mặt đã lộ vẻ rất hung ác, tay trái dùng chưởng, tay phải cầm Độc Bạng Luân. Y vẫn cố hết sức ứng chiến, nhưng đã đuối sức rồi, không còn bá đạo như lúc đầu nữa, ngay cả bước đi của y cũng vậy, đã bắt đầu loạng choạng rồi.

Ôn Hoàn đứng cạnh đó thấy vậy, đang định múa khúc cây dừa đồng tiến vào giúp sư phụ một tay, thì đột nhiên trên đỉnh đầu có tiếng người quát lớn:

- Các người có mau ngừng tay lại không?

Tiếng quát ấy kêu như sấm động, khiến mọi người đều giật mình kinh hoảng. Tiếp theo đó, có một bóng người từ trên ngọn cây nhảy xuống giữa trận đấu của Trà Nguyên Giáp, Lý Thừa Phong và Kỳ Thiên Hành.

Người ấy chỉ khẽ giơ tay ra gạt, ba người đang đấu đã bị đẩy lui về phía sau và loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.

Đồng Địch Tiên đã nhận ra người này chính là quái nhân tóc dài mà sư huynh đệ mình đã gặp ở trong Trường Hận cốc, chưa biết chừng là một trong hai vị bạn cũ của sư tôn mà vừa rồi đại sư huynh thừa lệnh sư phụ đi ra nghênh đón cũng nên.

Y nghĩ như vậy, liền đưa mắt ra hiệu, bảo Lý Thừa Phong đừng có lỗ mãng ra tay tấn công quái nhân.

Vương Ốc Tản Nhân đang bị đẩy lui thì bỗng thấy hai mắt hoa lên, và có một luồng tiềm lực rất mạnh đẩy mình bắn về phía sau, suýt tý nữa té ngã. Y gượng mãi mới đứng vững được, liền định thân nhìn kỹ, như y không nhận ra quái nhân tóc dài này là Nhất Chưởng Khai Thiên Lâu Nhất Quái, người đã nổi danh trên giang hồ hồi bốn mươi năm về trước. Tuy vậy, y vẫn cảm thấy võ công của quái nhân này rất cao siêu, nên y kinh hoảng vô cùng. Sau khi nghĩ lại dù sao

mình cũng là nhân vật nổi danh bấy lâu nay, khi nào lại chịu tỏ vẻ hèn nhát khiếp sợ. Vì vậy y liền giơ Độc Băng Luân lên trước ngực, lớn tiếng quát hỏi:

- Quái nhân kia! Người là ai? Nhân vật như thế nào của Đồ Long đảo này?

Nhất Quái trợn ngược mắt, cười ha hả đáp:

- Tiểu bối, chẳng nhẽ người chưa nghe ai nói tới lão Lâu này hay sao?

Tiếp theo đó, lại có bốn bóng người lần lượt nhảy tới.

Lan Nhi vừa xuống tới mặt đất đã vội lớn tiếng nói:

- Thưa lão tiên bối y chính là Độc Băng Luân Kỳ Thiên Hành đấy!

- Ai?

Nhất Quái chỉ tay vào Vương Ốc Tản Nhân rồi hỏi Lan Nhi tiếp:

- Có phải y không?

Từ khi ra đời tới giờ, đã hoành hành giang hồ mấy chục năm nay, chưa bao giờ Kỳ Thiên Hành lại bị ai gọi mình là tiểu bối như thế cả. Bây giờ y thấy Lâu Nhất Quái còn chỉ tay vào mặt mình mà hỏi Lan Nhi như thế thì y nhin sao được. Cho nên không đợi Lan Nhi trả lời, y đã cười nhạt và đỡ lời ngay:

- Phải ta thì sao? Người làm gì nổi ta nào?

Nhất Quái gật đầu nói tiếp:

- Kể cũng có chút cốt khí đấy! Lão Lâu này hãy hỏi người, chú em của ta chặt gãy hai cái răng cửa ở bánh xe Độc Băng Luân của người, vì thế mà người đi khắp nơi khắp chốn tìm kiếm y để tâm thù, và còn bắt ép y phải lên Đồ Long đảo lấy Long Giác Giao để gắn lại hai cái răng cửa ấy cho người phải không?

Vương Ốc Tản Nhân giận giữ đáp:

- Phải, lão phu tới đây cũng vì việc đó đấy!

Nhất Quái vừa cười vừa quát tiếp:

- Như vậy người là hung thủ, có biết không? Hà hà! Cũng may chú em của ta chưa chết, nếu chú em ta mà chết... Hừ! Lão Lâu này không bỏ người ra làm hai mảnh thì ta không còn là lão Lâu nữa!

Vương Ốc Tản Nhân thấy giọng nói của đối phương hình như không coi mình đáng một đồng cân nào cả, liền cười nhạt đáp:

- Chưa chắc người đã làm gì nổi ta.

- Tiểu bối, người tưởng lão phu dọa nạt suông ư? Hà hà! Người phải biết, lão Lâu này, ngay cả trời cũng dám bỏ ra làm hai mảnh, huống hồ một tên như người thì có nghĩa lý gì cơ chứ.

Lan Nhi đứng cạnh lại xúi bẩy thêm:

- Lão tiền bối, đừng có buông tha y

Bạch Mai cũng vội lên tiếng:

- Lam đại ca cũng chỉ vì chiếc Độc Băng Luân của y mà bị khốn đốn như vậy. Lão tiền bối hãy cướp lấy cái bánh xe ấy đi.

Lan Nhi lại nói tiếp:

- Phải đấy, lão tiền bối nên hủy ngay Độc Băng Luân của y đi!

Tuy võ công cao siêu khôn lường, nhưng Nhất Quái là người rất cương trực, thấy hai cô bé kẻ xúi người bầy như vậy, ông ta hơn hờ vô cùng, cười ha hả đáp:

- Phải! Phải! Nên hủy ngay cái Độc Băng Luân của y lắm! Ủa! Sao lão Lâu lại không nghĩ đến điều đó nhỉ?

Nói tới đó, ông ta đảo đôi người một vòng, và giơ bàn tay hộ pháp, to như cái quạt nan ra, chĩa vào mặt Vương Ốc Tản Nhân và nói tiếp:

- Nào! Tiểu bối mau đưa chiếc Độc Băng Luân cho lão Lâu, để tay hủy nó đi, nếu không mấy con nhỏ cứ nói lời thôi hoài!

Đến giờ Kỳ Thiên Hành mới biết là mình đã gặp phải con người lẩn thẩn, nên y hổ thẹn quá hóa tức giận, không sao nhịn được, liền quát lớn:

- Người có tài thì cứ việc ra tay cướp đi!

Nhất Quái cười hi hí, nói tiếp:

- Người vẫn chưa tin phải không? Nhưng lão Lâu vẫn cho người được ra tay trước, bằng không người ta lại chê cười ta là bắt nạt bọn tiểu bối.

Kỳ Thiên Hành thấy đối phương cứ gọi mình là tiểu bối luôn mồm như vậy, y không sao nhịn được nữa, vội thét lớn:

- Người muốn chết phải không?

Y vừa nói vừa múa chiếc Độc Băng Luân, tựa như bài sơn đảo hải đầy tới trước mặt Nhất Quái, tay trái y ngấm ngấm vận Hắc Sát chưởng để thừa cơ đánh úp.

Vì thấy đối phương không phải là người tầm thường nên y mới phải ra tay cẩn thận như thế. Quý vị nên rõ, trong đời y đã trải qua

không biết bao nhiêu trận ác chiến rồi, nhưng đây là lần đầu tiên y cần thận như vậy.

Tha hồ cho thế công của Độc Bãng Luân lợi hại và mạnh như thế nào, Lâu Nhất Quái vẫn cười hi hí, không coi vào đâu hết. Chờ bánh xe ngọc ấy tới trước mặt rồi, quái nhân bỗng thét lớn:

- Hà hà! Then sắt tự gãy, cửa đá tự mở!

Y vừa nói vừa giơ bàn tay hộ pháp ra chộp luôn lấy cái bánh xe ngọc.

Vương Ốc Tản Nhân thấy thế công của mình lợi hại như vậy mà đối phương lại dám giơ tay ra cướp như thế, tuy trong lòng rất kinh hoàng, như y vẫn cười nhạt, giơ tay trái lên, dùng Hắc Sát chưởng tấn công luôn.

Hai thế công bằng Độc Bãng Luân với Hắc Sát chưởng của Thiên Hành rất lợi hại, dù đối phương là mình đồng da sắt cũng phải bị thương nặng chứ không sai, nên y rất yên chí thế nào cũng đắc thắng. Ngờ đâu y bỗng thấy mắt hoa một cái, khắp mình mẩy rung động rất mạnh, chưa kịp kêu thì người đã bị văng ra ngoài xa hơn trượng liền.

Dù sao y cũng là người nổi tiếng lâu năm, công lực tất nhiên phải cao siêu, nên trong khi bị tung lên cao, y liền lộn đi hai vòng, nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất. Tuy vậy y vẫn phải lùi lại mấy bước mới đứng vững được. Y vội ngẩng đầu lên nhìn, thấy chiếc Độc Bãng Luân, món khí giới độc đáo đã tung hoành trong giang hồ ba mươi năm nay, và nhờ nó mà y được đứng vào trong nhóm Lục Tuyệt, bây giờ không hiểu tại sao lại lọt vào tay của lão quái vật tóc dài kia một cách dễ dàng như thế.

- Hà hà! Tiểu bối, lần này ngươi đã chịu thua lão Lâu chưa?

Vương Ốc Tản Nhân hoàn hồn xong, mặt vẫn còn kinh hoàng. Y không dám tin là mình đã khổ công tiềm tu mấy chục năm như vậy, nay đối địch với quái nhân này, chưa giờ được một thế võ nào, đã bị đối phương cướp mất khí giới như thế. Chẳng lẽ võ công của người này đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh rồi chăng?

Nghĩ tới đó, y liền cau mày, lại nghĩ bụng:

“Y tự nhận là lão Lâu... y...”

Y nghĩ tới những người đã nổi danh trong thời gian trăm năm gần đây, mồm thì lảm bảm nói một hồi, rồi bỗng nhiên mặt biến sắc, và lảm bảm nói tiếp:

- Y...lão Lâu... chả lẽ y là...

Lúc ấy Nhất Quái đang cầm cái bánh xe ngọc, vừa xem vừa nói:

- Vật này kể cũng khá đẹp đấy! Nhưng dù sao lão Lâu cũng phải hủy nó đi mới xong!

Ông ta vừa nói vừa giơ hai tay lên định bẻ, thì bỗng từ đằng xa ở trên đỉnh núi, có tiếng nói như giọng con nít vọng xuống:

- Lão quái vật, hãy khoan đã! Chả lẽ lão đã quên mất vị đạo sỹ già mà chúng là đã gặp ở trên Càn Lưu hay sao? Y chả nói ngẫu nhiên đã lượm được một miếng gân ngọc già hàng vạn năm, bất cứ đao kiếm sắc bén đến đâu cũng không chặt nổi. Y đang định làm một món khí giới kỳ lạ, chuyên môn dùng để khóa đao kiếm.

Nhất Quái ngẩn người ra suy nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Có! Lão tàn phế, đạo sỹ ấy hình như tên là là Cái Mộc đạo nhân. À! Phải! Lão Lâu còn hỏi y: “hòn ngọc này làm khí giới gì là thích hợp nhất?” Y bảo: “Nhật Nguyệt Luân”

Giọng nói bén nhọn kia vội đỡ lời:

- Thế thì phải rồi! Tiểu tử này chính là môn hạ của đạo sỹ ấy đấy! Lão quái vật phá hủy khí giới của y sao tiện?

oOo